

Mark

door Len Borgdorff

Tijdens de redactievergadering van Liter op zaterdag 3 januari 2015 stuurde iemand een appje naar Jaap Goedegebuure. Of hij ook iemand wist die onze redactie zou kunnen versterken. We waren met name op zoek naar iemand voor de essays.

Een paar minuten later kwam de naam van Mark de Haan binnen, een oud-student van hem. Dat was de beste, volgens de afzender. Els Meeuse kende Mark als studiegenoot. Zij was het helemaal eens met Goedegebuure.

Mark en ik spraken af op Den Haag Centraal, woensdag 14 januari om 18.00 uur. 'Als er een Starbucks is, zie ik je daar.' Om half acht gaven we elkaar een hand en daarna rende hij weg om zijn trein naar Leiden nog te pakken, terwijl ik voldaan naar perron 5 slenterde: er gaat vandaar altijd wel een trein naar Utrecht.

Pas op, dit verhaal loopt verkeerd af.

Bij de volgende redactievergadering had ik mijn cameraatje bij me en ik maakte tijdens het voorzitten wat foto's. Mark zat naast me, voor een foto net iets te dichtbij. Ik heb die plaatjes er zojuist weer even bij gepakt en zie een slanke knul, donker sluijk haar, smal gezicht. Hij lacht op de foto's; meestal zag hij er juist erg bedachtzaam uit, ernstig, vriendelijk. Hij zag er niet uit als de man van de verhalen die ik later van hem las.

We werden een wonderlijke combi, want toen de redacteur van de verhalen vertrok, nam ik die functie een tijdje waar en zo redigeerde ik Marks eerste verhaal: Machmut Kanzal, terwijl hij zich met de essaytjes begon te bemoeien die ik schreef én omdat ik niet mijn eigen verhalen moest beoordelen, gingen die ook naar hem. We waren elkaars redacteur.

Bij Machmut Kanzal was het me na tien regels het helder en klaar: wat kon die De Haan schrijven. Daarom verbaasde het me dat Marks eerste verhalenbundel uitkwam. Ik bedoel: dat dat pas eind 2020 gebeurde. Hij mocht wel een beetje opschieten, met dat talent van hem, dacht ik indertijd. Ik vond het daarom

billijk dat hij na drie jaar redacteurschap weer afscheid nam: hij had zijn werk, er was een verbouwing geweest, hij was vader geworden en hij moest dus ook schrijven. Rond zijn dertigste moest er toch wel iets van hem uitkomen, leek me.

Het werd op zijn drieëndertigste. Een verlaat debuut ¹⁾ dus, maar de flaptekst beloofde een roman. Een half jaar geleden liet hij me via LinkedIn weten dat hij mijn rubriek In Poësis zou gaan missen. En dat was het. Je trekt een tijdje met elkaar op en gaat daarna elk naar je eigen perron.

Een paar weken geleden zag ik een foto van hem waarop hij kaal is, en nu krijg ik bericht dat hij is overleden, ruim een half jaar na zijn debuut. Hij hoopte, lees ik, zijn roman nog af te krijgen.

Op Youtube ²⁾ vind ik een interview met hem, nog geen maand oud. Op de film heeft hij weer wat haar, zie ik, maar ik herken Mark niet eens aan zijn neus; wel aan zijn stem, wel aan enkele opmerkingen. Hij draagt All Stars. Waar zijn z'n puntschoenen gebleven?

De wereld kent veel vergissingen, de dood van Mark is een grote, is een ernstige vergissing.

¹⁾ Mark de Haan, *Buitenaards koraal*. Verhalen. In de knipscheer, Haarlem 2020.

²⁾ Gesprek met Mark de Haan: [De Epiloog met Mark de Haan - YouTube](#)

Noot: Len Borgdorff is o.a. oud-hoofdredacteur van *Liter*

Bron: *Een zachte berm*, 15 augustus 2021,

[Och heden, verhaaltjes geschreven door Len Borgdorff](#)